

Daniels bok - nummer førtiseks

Hvilen og forfriskningen

Jeff Pippenger

2024-01-10

Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han gi forstand på læren? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra brystet. For bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, der litt. Ja, med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folk, han som sa til dem: Dette er hvilen, la den trette få hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Derfor ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, der litt; for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og bli tatt. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folk som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort avtale; når den oversvømmende svøpe farer fram, skal den ikke nå oss. For løgn har vi gjort til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en fast grunnvoll; den som tror, skal ikke haste. Og jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd. Haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Deres pakt med døden skal bli gjort ugyldig, og deres avtale med dødsriket skal ikke bli stående; når den oversvømmende svøpe farer fram, da skal dere bli trampet ned av den. Jesaja 28:9–18.

I 1863 begynte de spottske mennene som hersket i Jerusalem, et gradvis verk med å dekke til Millers juveler og erstatte dem med falske mynter og juveler. Ved å gjøre dette «inngikk de en pakt med døden», de gjorde «løgn» til sin «tilflukt» og «skjulte» seg «under usannhet». Men de skulle prøves med den siste dags budskap om «hvilen» og «vederkvegelsen», som Peter taler om i Apostlenes gjerninger.

Men det som Gud på forhånd hadde forkynt ved alle sine profeters munn, at Kristus skulle lide, det har han således oppfylt. Omvend dere derfor, og vend om, så deres synder kan bli utslettet, for at tider med fornyelse må komme fra Herrens åsyn; og han skal sende Jesus Kristus, som på forhånd ble forkynt for dere: ham må himmelen ta imot inntil tidene da alle ting skal gjenopprettes, som Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn siden verdens begynnelse. For Moses sa i sannhet til fedrene: En profet skal Herren deres Gud oppreise for dere av deres brødre, lik meg; ham skal dere høre i alle ting, hva enn han sier til dere. Og det skal skje at hver sjel som ikke vil høre den profeten, skal bli utryddet av folket. Ja, og alle profetene fra Samuel og dem som fulgte etter, så mange som har talt, har også forutsagt om disse dager. Apostlenes gjerninger 3:18–24.

Peter fastslår at alle profetene talte om vederkvegelsens tider og den sene regn, og Jesaja identifiserer den klasse som forkaster den siste vederkvegelsens tid som finner sted ved avslutningen av den undersøkende dom, når synden blir utslettet og den sene regn faller. På den tid skal den klasse som har inngått en dødspakt, som Jesaja viser til, ifølge Peter «utryddes av folket». Søster White omtaler ofte nettopp denne tiden med Jesajas hvile og vederkvegelse.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende omfang og uvant kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til enhver misjonsstasjon i verden, og i noen land var den religiøse interessen den største som er blitt bevitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.»

Verket vil ligne det som fant sted på pinsefestens dag. Slik som «det første regn» ble gitt ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse, for å få den dyrebare sæd til å spire opp, slik skal «det siste regn» bli gitt ved dets avslutning for høstens modning. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans fremgang er så viss som morgenrøden, og Han skal komme til oss som regnet, som det siste regn og det første regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud! For Han har gitt dere det første regn i rett mål, og Han lar regn falle ned for dere, både første regn og siste regn.» Joel 2:23. «I de siste dager, sier Gud, vil Jeg utgyte av Min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbaring av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. De profetiene som ble oppfylt ved utgytelsen av det første regn ved evangeliets begynnelse, skal igjen oppfylles ved det siste regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider» som apostelen Peter så fram til da han sa: «Fatt derfor et annet sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet, for at vederkvegelsens tider må komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus.» Apg 3:19, 20.» The Great Controversy, 611.

Prøven er basert på den metodikken som hører den sene regn til, fremstilt som «bud på bud». Prøvingsbudskapet blir overbrakt av vektere som er av «et annet tungemål», og som fremstilles som sådanne med «stammende lepper». Den sene regns prøvingsbudskap ville bli overbrakt av vektere som ikke var blitt opplært i den metodikken som tilhører det frafalne protestantismen og katolisismen, hvilke adventismen har antatt gjennom hele sin opprørshistorie.

«Tiden er ikke langt borte da prøven vil komme over hver sjel. Dyrets merke vil bli påtvunget oss. De som skritt for skritt har gitt etter for verdslige krav og tilpasset seg verdens skikker, vil ikke finne det vanskelig å gi etter for de myndigheter som er, fremfor å utsette seg for hån, fornærmelse, truende fengsling og død. Striden står mellom Guds bud og menneskers bud. I denne tid vil gullet bli skilt fra slagget i menigheten. Sann gudsfrykt vil tydelig bli skilt fra dens ytre skinn og glitter. Mang en stjerne som vi har beundret for dens glans, vil da slukne i mørket. Agner skal som en sky bli båret bort av vinden, selv fra steder hvor vi bare ser treskeplasser fulle av rik hvete. Alle som tar på seg helligdommens pryde, men ikke er ikledd Kristi rettferdighet, skal bli åpenbart i skammen over sin egen nakenhet.

«Når trær uten frukt blir hogd ned som de som tynger jorden, når mengder av falske brødre blir skilt ut fra de sanne, da skal de skjulte bli åpenbart for alles blikk og med hosiannar stille seg under Kristi banner. De som har vært fryktsomme og mistrodd seg selv, vil åpent bekjenne seg til Kristus og hans sannhet. De svakeste og mest nølende i menigheten vil være som David — villige til å handle og våge. Jo dypere natten er for Guds folk, desto klarere skinner stjernene. Satan vil hardt plage de trofaste; men i Jesu navn skal de gå ut av striden som mer enn

seierherrer. Da skal Kristi menighet fremstå 'fager som månen, klar som solen og fryktingytende som en hær med banner'.»

«Sannhetens sæd, som blir sådd ved misjonsarbeid, skal da spire opp, blomstre og bære frukt. Sjeler vil ta imot sannheten, sjeler som vil utholde trengsel og prise Gud for at de får lide for Jesus. 'I verden skal I ha trengsel; men vær ved godt mot; jeg har seiret over verden.' Når den oversvømmende svøpen skal fare fram over jorden, når kasteskovlen renser Jehovas treskeplass, vil Gud være sitt folks hjelp. Satans trofeer kan bli opphøyet i det høye, men de rene og helliges tro vil ikke bli motløs.»

«Elia tok Elisja bort fra plogen og kastet over ham sin innvielsens kappe. Kallet til dette store og høytidelige verket ble framlagt for lærde menn og menn i ansvarsfulle stillinger; hadde disse vært små i sine egne øyne og fullt ut stolt på Herren, ville Han ha æret dem med å bære Hans banner i triumf til seier. Men de skilte seg fra Gud, ga etter for verdens innflytelse, og Herren forkastet dem.

«Mange har opphøyd vitenskapen og mistet synet av vitenskapens Gud. Slik var det ikke med menigheten i dens reneste tider.

«Gud vil utføre et verk i vår tid som bare få venter seg. Han vil oppreise og opphøye iblant oss dem som er undervist heller ved Hans Ånds salvelse enn ved den ytre opplæring fra vitenskapelige institusjoner. Disse hjelpemidlene skal ikke foraktes eller fordømmes; de er innsatt av Gud, men de kan bare gi de ytre kvalifikasjoner. Gud vil åpenbare at Han ikke er avhengig av lærde, selv viktige dødelige.» Testimonies, bind 5, 81, 82.

Den «overveldende svøpen» er et symbol på søndagsloven, som begynner i timen for det store jordskjelvet i Åpenbaringen 11. Den representerer den fremadskridende prøvetiden under søndagsloven.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil likevel den samme krisen komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

Like før søndagsloven feies de falske myntene i Millers drøm ut av vinduet, slik laodikeiske adventister blir spydd ut av Herrens munn. Deretter blir menigheten løftet opp som et banner, «fager som månen, klar som solen og fryktingytende som en hær med bannere». Jesajas budskap, som utgår fra «et annet tungemål» og «stammende lepper», fremstiller dem som blir oppreist og opphøyet, og som blir undervist ved hans Ånds salvelse snarere enn ved den ytre opplæring fra vitenskapelige institusjoner. Efraims drankere består ikke prøven med «bud på bud», for visdommen hos deres vise menn er borte. Profetien er for dem blitt som en bok som er forseglet.

Historien, som ifølge Peter alle profetene siden Samuel har talt om, gir flere illustrasjoner av tilintetgjørelsen av adventister som forkaster budskapet om senregnet; men det er ikke en fysisk død de lider under søndagsloven, men en åndelig død som ledsages av erkjennelsen av den virkelighet at de er fortapt for evigheten, slik dette fremstilles ved de dårlige jomfruene, som i Amos' bok våkner opp til erkjennelsen av at de er fortapt.

Se, dager kommer, sier Herren Gud, da jeg vil sende hunger i landet, ikke hunger etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav og fra nord like til øst; de skal fare hit og dit for å søke Herrens ord, men ikke finne det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge menn dåne av tørst. De som sverger ved Samarias synd og sier: Så sant din gud lever, Dan! og: Så sant Beershebas gudsdyrkelse lever! – de skal falle og aldri reise seg igjen. Amos 8:11–14.

Etter å ha henvist til tidspunktet for søndagsloven med symbolet på «den overveldende svøpe», omtaler Jesaja den vedvarende frykt og angst hos dem som inngikk en pakt med døden.

Og deres pakt med døden skal bli gjort ugyldig, og deres overenskomst med dødsriket skal ikke bli stående; når den oversvømmende svøpen farer fram, da skal dere bli trampet ned av den. Hver gang den farer fram, skal den gripe dere; for morgen etter morgen skal den fare fram, både om dagen og om natten; og det skal bare være en gru å forstå budskapet. Jesaja 28:18, 19.

Forståelsen av kunnskapens økning, representert ved Millers juveler, vil da være utilgjengelig, men «forståelsen» av beretningen om den fremadskridende søndagslovkrisen vil identifisere at deres pakt med døden er gjort ugyldig. De som har skjult seg «under løgn», vil da erkjenne at «Herren Gud» hadde lagt «i Sion for en grunnvoll en stein, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en fast grunnvoll», men det vil være for sent. Løgnene som de har skjult seg under etter hvert som de skred frem gjennom historien, blir da feid bort. Mange av disse åpenbare løgnene kan lett gjenkjennes i synet om Ulai-elven.

Millerittene identifiserte, i samsvar med sin forståelse av Daniel kapittel to, rikene i Daniel åtte som de samme rikene som er fremstilt i kapittel sju. Forskjellen mellom de to kapitlene er at kapittel sju fremstiller rikenes politiske elementer, mens kapittel åtte fremstiller rikenes religiøse elementer. Av denne grunn er Daniel kapittel åtte fremstilt med helligdomsterminologi.

Daniel kapittel åtte benytter helligdomssymbolikk for å fremstille rikene, men hvert helligdomssymbol som fremstilles i kapitlet, er fordervet, og slik tydeliggjøres et skille mellom Kristi sanne religion og Satans falske religion. En vær er et dyr som ble brukt som offer i Guds helligdom, men ethvert helligdomsoffer skulle være fullkomment. Væren i kapittel åtte var uskikket til å brukes som offer i Guds helligdom, for hornene var ikke identiske.

Så løftet jeg mine øyne og så, og se, foran elven stod en vær som hadde to horn; og de to hornene var høye, men det ene var høyere enn det andre, og det høyeste kom opp sist. Daniel 8:3.

En vær med to horn av ulik lengde ville ikke bli tillatt som offer i Guds helligdom, men symbolikken gjelder ikke Guds sanne religion; den gjelder Satans forfalskede religion, hedendommen. Det neste riket ble fremstilt ved en geitebukk, som også er et offerdyr i helligdommen, men igjen var bukken fordervet, for den hadde et horn mellom øynene og manglet den symmetrien i fullkommenhet som kreves av et offer i helligdommen.

Mens jeg ga akt på dette, se, da kom en geitebukk fra vest over hele jordens flate uten å røre jorden; og bukken hadde et anselig horn mellom øynene. Daniel 8:5.

Til sist ble geitens horn brukket av og frembrakte fire horn, noe som også diskvalifiserer den fra å være et offer i Guds helligdom.

Derfor ble geitebukken overmåte stor; og da han var blitt mektig, ble det store hornet brukket av; og i stedet for det kom fire anselige horn opp mot himmelens fire vinder. Daniel 8,8.

Daniel kapittel åtte begynner uten at Babylons rike blir omtalt med et symbol. Babylon, det første riket i Bibelens profeti, er allerede bibelsk stadfestet på grunnlag av de to vitner i kapittel to og kapittel sju; men i kapittel åtte er Babylon med hensikt skjult for å fremheve den profetiske egenskap ved pavedømmet at det mottar et dødelig sår som til sist blir leget. I perioden fra dets dødelige sår og inntil det blir leget, er pavedømmet profetisk skjult eller glemt. Skjulingen ble også fremstilt ved at Nebukadnesars rike ble tatt bort og deretter gjenopprettet.

Daniel kapittel åtte begynner med et direkte symbol på det andre riket ved å innføre væren, som representerer det medisk-persiske riket, og som etterfølges av den fordervede bukken, som representerer Hellas' rike. Deretter ser Daniel, ut fra en av de fire vindene som Hellas' fire horn hadde gått i oppløsning i, et lite horn som representerer Romerrikets fjerde rike. Det lille hornet representerer begge Romerrikets faser, som er fremstilt i fire vers. Det hedenske Roma representeres av det lille hornet i hankjønn, og det pavelige Roma som det lille hornet i hunkjønn.

Og ut fra en av dem kom det fram et lite horn, som vokste seg overmåte stort mot sør og mot øst og mot det herlige land. Og det vokste seg stort, like til himmelens hær; og det kastet noen av hæren og av stjernene ned til jorden og tråkket dem ned. Ja, det opphøyet seg selv like til fyrsten over hæren, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og hans helligdoms sted ble styrtet ned. Og en hær ble gitt over til ham mot det daglige offer på grunn av overtredelse, og det kastet sannheten til jorden; og det handlet og hadde framgang. Daniel 8:9–12.

Det lille hornet fra Roma, som trer inn i fortellingen i vers ni, fremstilles i hankjønn, og deretter, i vers ti, fremstilles det lille hornet i hunkjønn; så, i vers elleve, fremstilles det lille hornet i hankjønn, og deretter, i vers tolv, fremstilles det lille hornet igjen i hunkjønn.

Daniel kapittel åtte skjuler det første riket; deretter fremstilles de neste to rikene som fordervede helligdomsbeist, og det fjerde riket fremstilles ved et horn. Hornet er profetisk fordervet, for det fremtrer som en mann, deretter en kvinne, så en mann og deretter en kvinne.

En kvinne skal ikke bære det som hører mannen til, og en mann skal heller ikke kle seg i kvinneklær; for enhver som gjør slikt, er en styggedom for Herren din Gud. 5 Mosebok 22:5.

Den mannlige manifestasjonen av det lille hornet i hedensk Roma er omtalt i vers ni og elleve, mens den kvinnelige manifestasjonen av det lille hornet i det pavelige Roma er omtalt i vers ti og tolv. Kjønnene til det lille hornet kan erkjennes ved å betrakte Daniels ord på grunntekstens nivå, noe Miller ikke kunne ha sett, for han brukte bare Crudens Concordance, og Crudens Concordance gir ingen opplysninger om originalsproget. Vekslingen mellom kjønnene gjennom de fire versene ble erkjent av oversetterne av King James-bibelen, og de bevarte faktisk kjønnene i avsnittet,

dersom man vet hva man skal se etter.

Oversetterne erkjente forskjellen mellom det maskuline og det feminine lille hornet i vers ni til tolv, og de gjenga denne forskjellen ved ordet «det». Ordet «det» brukes om det lille hornet når det står i sin feminine form. Se Daniel kapittel åtte, vers ti:

Og det vokste seg stort, helt opp til himmelens hær; og det kastet noen av hæren og av stjernene ned til jorden og trådte dem under fot. Daniel 8:10.

Det «ble stort», og «det kastet ned», og identifiserer dermed det lille hornet som kvinnen. Vers tolv sier:

Og en hær ble gitt over til ham mot det daglige offer på grunn av overtredelsen, og den kastet sannheten til jorden; og den handlet og hadde framgang. Daniel 8:12.

I vers tolv er ordet «ham» lagt til, og det representerer ikke nøyaktig det lille hornet, for det lille hornet i verset blir to ganger omtalt som «det», og representerer således hunkjønn. Oversetterne erkjente åpenbart Daniels kjønnsdistinksjon, men var ikke sikre på hva Daniel hadde til hensikt, og de forsøkte å gjøre det lille hornet i verset til hankjønn ved å tilføye det kursiverte ordet «ham», men dette støttes ikke av Daniels egne ord. Hans ord identifiserer det lille hornet som hunkjønn, og «det» (det feminine lille hornet) kastet sannheten til jorden, og «det» (det feminine lille hornet) handlet og hadde framgang.

I vers ni står uttrykket «et lite horn» i hankjønn og representerer det hedenske Roma. Det kom fra en av de «fire vindene» som det greske riket var blitt oppløst i. I verset, i samsvar med historien, erobret det hedenske Roma tre geografiske områder idet det inntok sin plass på jordens trone.

Og ut fra en av dem kom det fram et lite horn, som ble overmåte stort, mot sør og mot øst og mot det fagre landet. Daniel 8:9.

I vers elleve (som er stedet der striden om «det daglige» finner en av sine viktigste kamparenaer), fremstilles det lille horn som «han», «ham» og «hans».

Ja, han opphøyet seg endog til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og hans helligheds sted ble styrtet ned. Daniel 8:11.

Vi vil fortsette dette studiet i den neste artikkelen.

«Hvert prinsipp i Guds ord har sin plass, hver kjensgjerning sin betydning. Og hele bygningen, i plan og utførelse, vitner om sin Opphavsmann. En slik bygning kunne intet annet sinn enn den Uendeliges unnfange eller forme.» Education, 123.